

One Story is a new project by the National Library Board that makes local short stories – originally written in Tamil, Malay, Chinese, or English – available in other languages. The project aims to bring these stories to more readers beyond the language communities that they were originally written for.

Palaniappan, a cloth merchant, sells a shipment of defective cloth to his old friend Jamal in order to pay the rent for his shop in Arab Street. Jamal had helped him set up his business, and this act of cheating causes Palaniappan to feel guilty. Dharma's Chariot offers a glimpse of what life was like for small Indian import and export businesses which prospered in the '70s and '80s, but gradually declined when technology made their middleman skills obsolete.

NATIONAL
READING
MOVEMENT



National Library Board
Singapore

Read more. Read widely. Read together.

ONE STORY

DHARMA'S CHARIOT
SITHURAJ PONRAJ

ONE STORY DHARMA'S CHARIOT

Sithuraj Ponraj

A Multilingual Publication
by the National Library Board

ONE STORY
DHARMA'S
CHARIOT

Sithuraj Ponraj

A Multilingual Publication
by the National Library Board

NATIONAL
READING
MOVEMENT

Read more. Read widely. Read together.



NLB | National Library Board
Singapore

Original Tamil Version Story Written by
Sithuraj Ponraj

Designed by
Oxygen Studio Designs Pte Ltd, Singapore

Printed by
HoBee Print Pte Ltd, Singapore

Published by
National Library Board, Singapore
100 Victoria Street
#14-01 National Library Building
Singapore 188064
Republic of Singapore
email: enquiry@nlb.gov.sg
www.nlb.gov.sg

All rights reserved. © National Library Board, Singapore 2020.

The Tamil version of "Dharma's Chariot" (தர்ம ரதம்) was first published in *Maariligal: Short Stories* (மாறிலிகள் : சிறுகதைகள்), by Aganazhigai Pathippagam, Chengalpattu, Tamil Nadu, India in 2015.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning or otherwise, except as expressly permitted by the law, without the prior written permission of the Publisher and copyright owner(s). Whilst reasonable care has been taken by the Publisher to ensure the accuracy of the information in this publication, the Publisher accepts no legal liabilities whatsoever for the contents of this publication.

National Library Board, Singapore Cataloguing-in-Publication Data

Name(s): Citturāj Ponrāj. | Singapore. National Library Board, publisher.
Title: Dharma's chariot / Sithuraj Ponraj.
Other title(s): One story : dharma's chariot
Description: Singapore : National Library Board Singapore, [2020]
Identifier(s): OCN 1130295044 | ISBN 978-981-14-4500-2 (paperback)
ISBN 978-981-14-4501-9 (ebook)
Subject(s): LCSH: Honesty--Fiction. | Guilt--Fiction. | Small business--Fiction. | Trading companies--Fiction.
Classification: DDC 894.8113--dc23

This is a work of fiction. Any resemblance to actual persons, names, businesses, locations or events is purely coincidental.

CONTENTS

7	Preface
9	Foreword
12	Dharma's Chariot
30	தர்ம ரதம்
52	Pedati Perang Dharma
74	正法的战车
88	Acknowledgements



PREFACE

As the custodian of Singapore’s literary works, the National Library Board promotes books and stories written in the nation’s mother tongue languages. Our initiatives – which include mother-tongue reading clubs, workshops for parents and young readers, and Culture Connect talks for youths and adults – are all designed to celebrate our nation’s rich cultural and linguistic heritage.

One Story is a new project dedicated to sharing stories written by Singaporean authors more widely. By making them available in the four official languages – Tamil, Malay, Chinese and English – we believe that these works, which were chosen in consultation with respective language advisory committees, have the potential to resonate with more readers.

Kicking off the series is “Dharma’s Chariot” by Singapore Literature Prize winner Sithuraj Ponraj. Originally written in Tamil, this short story gives readers a glimpse of the rise and fall of small Indian import and export businesses in Singapore.

Books offer us the opportunity to see the world through different eyes and to connect more meaningfully with the people around us. We hope **One Story** will further foster inter-cultural understanding, and spark deeper conversations that explore the colourful threads that make up our diverse and ever-evolving social fabric.

One Story Project Team

FOREWORD

My mentor Professor Tommy Koh first mooted the idea of everyone in Singapore reading the same book, an idea that was inspired by the “One City, One Book” movement originating in Chicago. Today, under a new project called “One Story”, the National Library Board is making it possible for everyone in Singapore to read this allegorical Tamil short story entitled **தர்ம ரதம்** in English (Dharma’s Chariot), Chinese (正法的战车) and Malay (Pedati Perang Dharma) versions. In the years to come, we will all read more from each one of our common languages and we will each have our different take from the same books. That is the wonder that is fiction!

Sithuraj Ponraj is young in age but has matured rapidly in the Tamil literary world. He reflects a sensibility that is at once Singaporean and universal. He has drawn the literary attention of not just Singapore readers but also many from the Tamil diaspora. A polyglot versed in at least four languages including English, Spanish and French, he inhabits different worlds at different times, leavening his tales with a rare richness.

In Dharma’s Chariot, he confronts a dilemma many of us face: to lie to save our livelihoods or not lie to save our souls. In the great Indian epic Mahabharata, Dharma is depicted as a king who never lies – the epitome of righteousness. However, in the final battlefield, he was obliged to lie in order to save his kin. Some say that was his greatest downfall. Drawing inspiration from this lesson, Ponraj spins a contemporary story of struggle between honesty and duplicity between friends.

I hope you find this story engaging. And I also hope it does what David Foster Wallace says it should: “Good fiction’s job is to comfort the disturbed and disturb the comfortable.”

Arun Mahizhnan

Chair, Tamil Advisory Panel, NLB

DHARMA'S CHARIOT

WRITTEN AND TRANSLATED BY
SITHURAJ PONRAJ



“*T*hey have sent old cloth, Palaniappa.”

The noise of traffic passing through North Bridge Road could be heard above the deep silence of Arab Street. Palaniappan was cutting one-inch by one-inch squares from a roll of cloth placed on his large, wooden table. The suppliers usually sent cloth rolled around long cardboard tubes. Palaniappan had to cut smaller pieces from each roll and staple them to A4 cardboard sheets stamped with his company’s name and logo. The Thai man would be coming the next day to see the samples.

His right shoulder ached from cutting sample pieces of cloth the whole day. But he couldn’t stop. This was the business. Buyers would not have the patience to look at different rolls of cloth. Seasoned buyers could tell the type of cloth, its quality and the price at which it would sell just by looking at the small pieces of cloth stapled to the cardboard sheets.

Palaniappan needed to sell this shipment of cloth tomorrow. He would not be able to pay this month’s rent otherwise.

“Palaniappa, they have sent old cloth. The Korean cheated us. Did you hear what I said?”

Sivasu was the same age as Palaniappan. He had joined Palaniappan's company back in '64, after Palaniappan had quarrelled with his uncle and set up his own business. Ramkumar was born ten years after that. The first shop had not been as large as the neighbouring shops. Those large shops belonged to the affluent Nattukkottai Chettiars. All Palaniappan's company consisted of at that time was just a rented corner on the premises of a larger Chinese company called 'Chu Hwa Enterprises' on Market Street. All he had was a small wooden desk, a telephone and a rectangular plastic sign on the table that said 'New Light Enterprises'. Fifteen dollars rent. That was all. Palaniappan had been twenty-four years old then.

Palaniappan got married a few years after that. Sivasu stayed single.

"Good sir, do you want me to open the next carton? Say something."

Palaniappan put down the scissors with the heavy metal handle. He looked intently at Sivasu. He had heard Sivasu's question the first time. Palaniappan just did not know the answer.

So, Palaniappan took his time to clear his throat loudly.

"Send it back."

"Can't do, Palaniappa. The loan credit has been cleared. The payment has been made, and it's been ninety days already. The Korean won't give any refund. We should have opened the cartons earlier."

Then why in the world did you ask me in the first place, thought Palaniappan, with a little anger. But his face remained expressionless. He knew that showing his anger would be pointless. Sivasu had not changed in the last forty-five years. As a young boy, Sivasu had run away from home in the temple town of Mayavaram after quarrelling with his father. Sivasu had not wanted to follow his father's footsteps as a temple priest, for the one or two annas he would get in offerings for looking after a secondary shrine in a larger temple. Sivasu had gone to Madras where he had been chased away by his brother-in-law – his older sister's husband – before boarding a ship to Singapore. In Singapore, no one had even wanted to employ him for the simplest temple job.

Singapore Hindu temples had not been as prosperous then as they were now. No one in the temples wanted to share what paltry income there was with Sivasu. So Sivasu had wandered across the river to Market Street and had been taken in as a casual labourer in a warehouse belonging to a Chettiar. There was no salary. They gave him food at their *kittengi*, a cross between a kitchen and a dining hall.

The only good thing that Sivasubramaniam Iyer did at that point in his life was to choose to be a Singaporean when it was still relatively easy to do so. Palaniappan, who had delayed the decision, had to wait until Ramkumar had finished his National Service to get his citizenship. Sivasu did not go back even once to Mayavaram after getting his Singapore citizenship.

“What are we supposed to do if not send back the cloth?”

Palaniappan could make out Sivasu standing in the dark, cool interior of the shophouse, examining the defective cloth by the light streaming in from a window grill.

“It’s quite alright, Palaniappa. You can’t really see that the cloth is defective. The colour is faded only on the inside. We can still manage to sell it.”

“Anyone who buys it will be unhappy with us.”

“No, we won’t get into any trouble. Can be sold. No chance that the buyer will spot this.”

“You spotted the defect, didn’t you? The buyer will spot it too.”

“Don’t be a pain, Palaniappa. You are just confusing yourself. The towkay will be here for the rent tomorrow. What will you say to him? Don’t you have

to give money to your wife for this month’s expenses?”

“Okay, just keep the cloth.”

“Do you want to email the Korean? See if he will give a partial refund?”

Palaniappan let out a deep sigh. There was an old computer in the shop, bought five years ago. Now almost obsolete. It had a monitor the size of an old television set. Ramkumar bought the computer right after he had started work. Palaniappan and Ramkumar were still speaking to each other then. Ramkumar had set up an email address for the company – ‘newlite@yahoo.com’ – and taught his father how to send an email. But Palaniappan had no feel for such things. He still preferred to go to the bank himself and get his passbook updated over the counter, rather than use a machine. He had no use for a computer.

Palaniappan turned around to look at the sad, old computer sitting on its PC desk. A framed picture of a Hindu holy man was resting on the monitor. Maybe the computer was no longer working. But Palaniappan did not have the heart to throw the computer away either. He would never be able to. His hands trembled slightly.

“Never mind. Put the cloth away.”

Sivasu started rolling the cloth, one by one, into the back of the shop. It was an old shophouse. There were rows of such two-storey shophouses, starting at the corner of Jalan Sultan all the way to the Mosque. The shophouses were small. Originally planned to house businesses on the ground floor, and residences on the second. There were many Malays and Indian Muslims in the area. Arab and Indonesian merchants before that. But the shophouses had long interiors. There was a *nasi padang* stall on the ground floor below Palaniappan's shop. The prawn paste *sambal belacan* sold in the stall was famous. Palaniappan had felt nauseous at the smell of *sambal belacan* being prepared when he had first moved into the area. He had grown used to the smell now. He sometimes even had a craving for the dish.

Sivasu came and stood before Palaniappan after an hour or so of rolling the cloth into the back of the shop. Palaniappan was busy writing little descriptions under the small pieces of cloth he had stapled to the cardboard sheets and so did not notice Sivasu at first. He looked up suddenly; Sivasu's shadow had caught his eye.

"So, have you put the cloth away?"

"No, still have forty rolls to go. I can't continue for now. I am feeling slightly giddy – a bit nauseous. I think I shall go to Islamic and have tea."

Sivasu's face looked white. Palaniappan ducked his head and checked the time on the old Seiko wall clock that he had bought back in the '70s.

"It's time for lunch anyway. Wait. I will come with you."

Palaniappan gathered the bits of cloth strewn across his table and arranged them neatly. He put the scissors into the front drawer and locked it. He gave two sharp tugs to the drawer to ensure that it was locked and then got up from his chair. His shoulder was hurting badly now.

Palaniappan and Sivasu went down to the street using the dark stairs – Sivasu held onto Palaniappan's elbow tightly as they did so. Once they reached the brightness of the street, Sivasu quickly took his hand away. Their eyes were blinded momentarily by the sunlight. The two men entered the web of small lanes branching off from Arab Street and walked slowly towards North Bridge Road. Sivasu allowed fifty metres to pass before he spoke.

"The Korean cheated us, didn't he?"

Silence for ten metres. Sivasu was not expecting an answer. Palaniappan knew this. Sivasu spoke again.

"We had Japanese suppliers. They would send the goods exactly as promised. Ah – those times are gone."

That was true. Palaniappan's prosperity had come through his dealings with the Japanese suppliers in those days. It was the time of the Vietnam conflict. Southeast Asia was booming with prosperity from buying and reselling surplus goods that the Americans had left over. The Japanese had followed the scent of money and brought machine-woven clothing, electrical appliances and toys for sale in Singapore, Malaysia and Thailand. Palaniappan and Sivasu, with their working knowledge of English and Malay, had been ideally placed to be commission agents for the Japanese sellers. They would get between three to five percent commission from everything they had managed to sell; sometimes, eight. Palaniappan was discussing business, in broken English, with the big Japanese bosses at the Cockpit Hotel in Singapore when the famous Tamil movie star MGR was in Japan filming his hit film, *Ulagam Sutrum Valiban*.

There was a lot of money then. Palaniappan married Hemalatha. He bought a house at River Valley Road, and a cheap Japanese car.

Now, there were no more big Japanese bosses. The Japanese economy had gone south beginning in the '90s. The Japanese bosses had slowly faded away around the time when goods started being sent more cheaply by flight rather than by sea. Palaniappan's business had also declined around that time.

The shophouses had little shelters over their backdoors to provide shade against the sun. Sunlight lay in uneven shapes under the shelters. Palaniappan and Sivasu picked their way slowly past the alternating light and darkness.

"Not going home for lunch, I suppose?"

Palaniappan did not reply. It was Sivasu who spoke again.

"I suppose Ram has come home?"

Palaniappan's face hardened. Ramkumar was his only son. He had hoped that Ramkumar would take over the business after him. He had instead gone to teach after finishing his degree, no doubt under the influence of his friends. The boy obviously considered it shameful to sweet-talk prospective buyers and haggle over the price of cloth with suppliers. Ram did not seem to realise that it was this sort of sweet-talking and haggling that had allowed his father to pay for his studies and luxuries while he was growing up. The boy was a fool. You could really get to the top in this business if you were prepared to work, and if luck was on your side. They were not going to pay you a cent over your salary even if you worked yourself to the bone in a paid job.

Palaniappan could have tolerated all of this. But Ram married a Eurasian girl without his permission. And how was that? Ram came to tell him only after he had

gone steady with the girl. A dual-ceremony wedding, at a church and then at a temple. Palaniappan did not go to Ram's wedding. Only Hemalatha did. Palaniappan even heard talk that Ram had converted.

They walked past Anwar Ali's perfume shop, with its strong scent of attar. Next, a traditional *Unani Dawakhana* or medical shop. Palaniappan and Sivasu then walked into the Islamic.

They did not exchange a word while eating. The noon sunlight had set the streets outside on fire. After lunch, Palaniappan and Sivasu walked back slowly to the shop.

When they reached the office, an older Indian-Muslim man was waiting at the top of the stairs leading to the shop. Palaniappan and Sivasu could not make out who it was, since the man was standing in the darkness and they, in the startlingly bright sunlight. They climbed the stairs slowly. The other man called out to them when he saw them coming.

"Finished lunch?"

Palaniappan knew who it was immediately. Uncle Jamal was wearing one of those caps made of shiny material. He had a surprisingly unlined, smooth face for a man who was seventy. A snow-white beard. His fingers constantly rolling bright green prayer beads. Uncle Jamal had a very large

garment shop on Arab Street. There was hardly anyone in the neighbourhood who did not know Uncle Jamal. He was a prominent member of the mosque on Victoria Street, and taught weekly religious classes to Muslim children there.

Palaniappan and Sivasu were out of breath when they reached the top of the stairs. Sivasu was bent double, his body almost touching the dirt-covered floor, as he turned a key in the lock to open the shop door. Palaniappan continued to gasp for breath as he quickly clasped Uncle Jamal's hands into his own.

"Did you just come, Uncle?"

Palaniappan's face was shining with delight. An old business client, Uncle Jamal had helped him get this shop space for rent at a reasonable price when Palaniappan had been forced to leave his Market Street premises back in '77. Over the years, Uncle Jamal had also stood by Palaniappan through business and personal difficulties. He was a good man.

"Tell me, Uncle."

"Nothing much, *mappillai*. Just a small favour."

Neither man could remember when they had started calling each other Uncle and *mappillai*. But there was real affection between them.

Palaniappan had served rose syrup at Uncle Jamal's eldest daughter's wedding when there had been a shortage of waiters to look after the guests. Uncle Jamal had personally arranged and paid for the buses that had fetched family members and others to Mount Vernon when Palaniappan's mother passed away. Outsiders often misunderstood the conversation between the two men to be mere show and drama.

Palaniappan slightly shook the older man's hands to encourage him to speak.

"What is it, Uncle?"

"Nothing much, *mappillai*. You know, the Festival is coming. My shop seems to have run out of Korean georgette cloth. There's a big buyer coming from Dubai tomorrow who wants that cloth. I need the material urgently. My son-in-law said that he saw the material arriving in your shop. I wanted to ask your advice on this."

Uncle Jamal was a great man. He had the behaviour of a king. People from distinguished families would never put anyone in a difficult situation. This was why Uncle Jamal did not ask for the cloth directly. He merely asked for advice.

Palaniappan began to tell Uncle Jamal about the cloth. But Sivasu held on to Palaniappan's wrist and spoke first instead.

"Of course, Uncle. How can we say no to you? It's just the price, a bit higher this time round."

Palaniappan felt nervous suddenly. He started to say something. He wanted to tell Uncle Jamal the truth. But Uncle Jamal misunderstood the real reason behind Palaniappan's nervousness.

"I can see that my *mappillai* is hesitant. Perhaps he thinks that his Uncle Jamal will not pay him a fair price?"

Sivasu was shaking his head vigorously. His hand was still holding Palaniappan's wrist tightly.

"How can you say that, Uncle? Would Palaniappan say no to you? Is he such a person? Haven't you done so much for him? Will he be so ungrateful?"

"But my *mappillai* is not saying anything..."

"Say yes to Uncle, Palaniappa."

Uncle Jamal and Sivasu were looking at Palaniappan. Their eyes were filled with need. Their need turned to desire and crawled down Palaniappan's spine.

“Hmm.”

Uncle Jamal clapped his hands a little and thanked God. Sivasu tried to encourage Uncle Jamal to walk to the back of the shop before Palaniappan changed his mind.

“Come, Uncle. Let me show you the cloth right now.”

“No, Sivasu, I must go now. Lots of work at the shop. I will pay in full for the cloth now. My nephew will come over with the men to collect the cloth later.”

There was a stunned silence in the shop after Uncle Jamal left, having carefully counted out the money first. Sivasu was sitting on a carton, dividing up the money for the rent and other expenses. Palaniappan continued stapling pieces of cloth to the cardboard sheets. There was an unbearable sadness in what he was doing.

Sivasu came over to give Palaniappan the remaining money. Palaniappan carefully locked it in the front drawer.



My father did not spend the money. I found it in his drawer after he had died from a car accident. The money had not moved from its place in the last ten years. There

was a thin string tied around the cash, with a little note in my father's handwriting. The note, said 'Uncle Jamal's money – Sep 2006'. ♦

Notes

- The Indian epic Mahabharata tells the story of the great King Yudhisthira who never once told a lie. People used to call him Dharma because of his righteousness. The Mahabharata says that because of his honesty, King Yudhisthira's chariot never touched the ground – even when he went to the battlefield. However, during the last final battle with the Kauravas, King Yudhisthira was persuaded to tell a lie so that the great archer Drona could be killed. Yudhisthira reluctantly agreed, and his chariot, which had always hovered an inch above the ground, crashed down to earth.
- In a Tamil dialogue or conversation, the form of the name changes sometimes. In this instance, though Palaniappan is the character's actual name, the 'n' at the end will be silent when he is being addressed.
- *Mappillai* is a term of endearment, literally meaning 'sister's son' or 'son-in-law'.

ABOUT THE WRITER AND TRANSLATOR

Sithuraj Ponraj began writing fiction and poetry at 18 years old and his works have since been published in several leading periodicals in India, Malaysia, and Singapore. In 2016, he won the Singapore Literature Prize for Tamil Fiction for his debut short story collection, *Maariligal* (The Unchangeables), as well as the Singapore Literature Merit Prize for Tamil poetry for his debut poetry collection, *Kaatrai Kadanthaai* (You Passed Like the Wind).

He also wrote two Tamil novels – *Bernoulli Peigal* (Bernoulli's Ghosts) in 2016, and *Vilambara Neelathil Oru Maranam* (A Death in the Span of an Advertisement) in 2017. His second Tamil poetry collection, *Sanikilamai Kathiraigal* (The Saturday Horses), was also published in 2017. A year later, he wrote his second Tamil short story collection, *Ramon Enum Thevadai* (Ramon Becomes an Angel).

Sithuraj also writes in Spanish and English. His first Spanish poetry collection, *The Crocodiles No Longer Pass Here*, and English poetry collection, *The Keynesian Crocodiles* were published in 2019. In the same year, he published a Tamil book of literary criticism on the classic tale of 1001 Arabian Nights, titled *Kathaisolliyin 1001 Irvungal*. He is currently working on his next Tamil novel and a third short story collection.

தர்ம ரதம்

சித்திராஜ் பொன்ராஜ்

“பழைய துணி வந்திருக்கு பழனியப்பா.”

அரபு ஸ்டீட் அமைதியைத் தாண்டியும் நார்த் பிரித்ஜ் சாலையில் போய்க் கொண்டிருந்த வாகன இரைச்சல் சன்னமாய்க் கேட்டது. பரந்து விரிந்த மர மேசையில் பழனியப்பன் போலியெஸ்டர் துணி உருளைகளின் நுணிகளிலிருந்து ஒரு இஞ்சுக்கு ஒரு இஞ்சு சதுரங்களை நறுக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆடை துணிகளை உருளைகளாய்த் தான் சுற்றி அனுப்பிவைப்பார்கள். கம்பெனி பெயர் போட்ட ஏ4 அட்டைகளில் அவற்றை ஸ்டேபிள் அடித்து ஒட்ட வேண்டும். நாளைக்கு தாய்லாந்துகாரன் வருவான், துணிகளைப் பார்க்க.

நாளெல்லாம் சாம்பிள் வெட்டி வலது தோள்பட்டை ரொம்ப வலித்தது. ஆனால் நிறுத்த முடியாது. இது வியாபாரம். வாங்க வருகிறவன் பண்டில்களைப் பார்க்கமாட்டான். இந்த மாதிரி சின்ன சின்னதாய் ஒட்டிய துணிகளைப் பார்த்தே துணியின் ரகம், குணம், அது என்ன விலைக்குப் போகும் என்று அனைத்தையும் தெரிந்துகொள்வான். இந்த வியாபாரம் படிந்தால்தான் ஆபீசுக்கு வாடகை கொடுக்க முடியும்.

“பழனியப்பா பழைய துணி அனுப்பியிருக்கான். கொரியாக்காரன் ஏமாத்திட்டான். காதுலே விழுந்ததா?”

சிவசுக்கும் பழனியப்பன் வயதுதான் இருக்கும். அறுபத்து நான்கில் சித்தப்பாவிடம் கோபித்துக்கொண்டு பழனியப்பன் முதல் முதலில் கம்பெனி திறந்தபோது வந்து சேர்ந்துகொண்டவர். அதற்கு பத்து வருஷம் கழித்துத்தான் ராம்குமார் பிறந்தான். கம்பெனி என்றால் பக்கத்திலிருந்த நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள் கடைபோல் விஸ்தாரமானது அல்ல. மார்க்கெட் ஸ்திரீட்டில் சுவா என்ற சீனனின் பெரிய கடையில் ஒரே ஒரு மேசை, ஒரு டெலிபோன். நியூ லைட் எண்டர்பிரைசஸ் என்று மேசைமேல் பிளாஸ்டிக்கில் ஒரு நீள்சதுர பெயர்ப்பலகை. அதற்குப் பதினைந்து வெள்ளி வாடகை. அவ்வளவுதான். அப்போது பழனியப்பனுக்கு வயது இருபத்து நான்கு.

அதற்கப்புறம் பழனியப்பனுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. சிவசு கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

“சுவாமி அடுத்த பெட்டியைப் பிரிக்கவா வேண்டாமா? ஏதாவது ஒரு பதில் சொல்லும்.”

பழனியப்பன் பிடி கனத்த இரும்பு கத்திரிக்கோலை மேசைமேல் வைத்துவிட்டு சிவசுவை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். சிவசு கேட்டது முதலிலேயே கேட்டுவிட்டது, பதில்தான் தெரியவில்லை.

பழனியப்பன் தொண்டையை ஒரு தரம் பலமாக கனைத்துக்கொண்டார்.

“திருப்பி அனுப்பிச்சுடுங்க.”

“முடியாது பழனியப்பா. எல்.சி. போய் பேமண்ட் பாஸாகி தொண்ணூறு நாளும் ஆச்சி. இனிமேலும் பைசா திருப்பமாட்டான். நாமதான் பண்டிலை லேட்டா பிரிச்சிட்டோம்.”

அப்புறம் எந்த வெண்ணைக்காக தகவல் சொன்னாய் என்று பழனியப்பனுக்கு லேசாக கோபம் வந்தது. ஆனால் எதையும் காட்டிகொள்ளவில்லை. காட்டியும் பயனில்லை என்று அவருக்குத் தெரியும். நாற்பத்தைந்து வருடமாய் சிவசு மாறவில்லை. மாயவரத்தில் தட்டில் விழுமும் ஓரணா ரெண்டணாவுக்காக சண்டிகேஸ்வரர் சன்னிதியைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்று அப்பாவோடு சண்டை போட்டு மதராஸ் போய் அவர் அத்திம்பேர் அடித்து துரத்த சிங்கப்பூர் வந்தவர். இங்கே கோவிலில் அஷ்டோத்தரம் சொல்ல கூட யாரும் அவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை.

அப்போது சிங்கப்பூர் கோவில்கள் இப்போது போல் அவ்வளவு வளமாக இல்லை. இருக்கும் சொற்ப வருமானத்தை பங்குப் போட்டுக்கொள்ளவும் யாரும்

தயாராய் இல்லை. அதனால் மார்க்கெட் ஸ்திரீட் வந்தவர் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்களின் பணிமனையில் எடுபிடையாக சேர்ந்துகொண்டார். அவர்களின் கிட்டேங்கிலேயே உணவை முடித்துக் கொள்வார். சம்பளம் கிடையாது. இதற்கெல்லாம் இடையே சிவசுப்ரமணியம் ஐயர் பண்ணிய ஒரே நல்ல காரியம் சுலபமாகக் கிடைத்தபோதே சிங்கப்பூர் குடியுரிமையை வாங்கிக்கொண்டது. பழனியப்பனுக்குக்கூட ராம்குமார் தேசிய சேவை முடித்த பிறகுதான் சிட்டிசன்ஷிப் கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகு சிவசு மாயவரம் பக்கம் தலைவைத்தும் படுக்கவில்லை.

அறுபதுகளின் தொடக்கத்திலிருந்து பழனியப்பனுக்குச் சிவசுவைத் தெரியும். லேனா செட்டியாரின் கடையில்தான் அப்போது பழனியப்பனும் சேல்ஸ்மேனாய் வேலை பார்த்தார். இருவரும் கால்நடையாய் சிராங்கம் வரை நடந்தே போவார்கள். அந்த பக்கம்தான் இருவரும் அறை எடுத்துத் தங்கியிருந்தார்கள். அந்த காலத்திலிருந்தே சிவசு கேள்வி கேட்டுக் குழப்புலத்தில் மன்னன். எந்த விஷயத்தையும் தர்க்கம் பண்ணாமல் விட்டதேயில்லை. ஆனால் அவர் கேட்கும் கேள்விகளை அலுக்காமல் யோசித்தால் நிச்சயம் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் தெளிவு பிறப்பது நிச்சயம்.

“பழைய துணிய திருப்பி அனுப்பாம என்ன பன்றதாம்?”

கடையின் பின்புறமிருந்த இருட்டில் சிவசு ஒரு உருளைத் துணியைப் பிரித்து ஜன்னல் வெளிச்சத்தில் உதறிக் கொண்டிருந்தது பழனியப்பனுக்கு நிழலாய்த் தெரிந்தது.

“இல்ல பழனியப்பா... துணி பழசானது அவ்வளவா தெரியலே. உட்புறத்துலதான் கலர் கொஞ்சம் மங்கியிருக்கு. வித்துரலாம்.”

“வாங்குறவன் உதைப்பான்.”

“இல்ல உதைக்கமாட்டான். வித்துரலாம். பழைய துணினு தெரிய வாய்ப்பில்ல”

“உங்களுக்குத் தெரிஞ்சதுல்லே? அது எப்படியோ அப்படித்தான் மத்தவனுக்கும் தெரியும்.”

“ரொம்ப குழப்பிக்காத பழனியப்பா. வாடகைக்குச் சீனன் நாளைக்கு வந்து நிப்பான். என்ன சொல்ல போறே? தங்கச்சிக்கும் வீட்டுச் செலவுக்குக் காசு வேணாம்?”

“சரி உள்ள எடுத்து வச்சருங்க.”

“வேணும்னா கொரியாக்காரனுக்கு மெயில் போட்டுப் பார்க்குறியா? எதாவது பைசா

திருப்பிக் கொடுப்பானானு.”

பழனியப்பன் ஆழமாக மூச்சு விட்டு இழுத்துக்கொண்டார். கடையில் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னே வாங்கிய கணினி இருந்தது. அது, அந்த கால கணினி. பழைய டிவி பெட்டி அளவில் ஒரு மானிட்டரோடு. ராம்குமார்தான் வேலை துவங்கிய புதுசில் அதை வாங்கி வந்தான். அப்போதெல்லாம் பழனியப்பனும் ராம்குமாரும் பேசிக்கொள்வார்கள். கணினியை வாங்கி வந்தவன் அப்போதே நியூலைட் ஆட் யாஹோ டாட் காம் என்று மெயில் ஐடியும் அமைத்துத் தந்து பயன்படுத்தவும் சொல்லித் தந்தான். ஆனால் பழனியப்பனுக்கு ஒட்டவில்லை. அவர் இன்னும் வங்கிக்குப் போய் கால்கடுக்க நின்று பாஸ்புக் தந்து பணம் கட்டும் ரகம். கணினியால் அவருக்குப் பயன் இல்லை.

பழனியப்பன் கணினி இருந்த மேசையைத் திரும்பிப் பார்த்தார். மானிட்டரின் மேல் காஞ்சி மஹாபெரியவர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். கணினி இப்போது வேலை செய்யவில்லை போலும். ஆனால் அதை தூக்கிப் போடவும் மனசில்லை. மனசும் வராது. பழனியப்பனின் கைகள் லேசாய் நடுங்கின.

“பரவாயில்லை. உள்ள எடுத்து வச்சுருங்க.”

சிவசு துணி உருளைகளை ஒவ்வொன்றாய் உருட்டிக்கொண்டு பின்னால் போனார். அது அந்த கால மாடிக்கடை. ஜாலான் சுல்தான் சாலையின் ஒரு மருங்கு தொடங்கி பள்ளிவாசல் வரை இந்த மாதிரி இரண்டு மாடி கடைவீடுகள் வரிசையாய் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். சின்ன சின்ன கடை வீடுகள். கீழே வியாபாரம் மேலே வீடு என்று ஒரு கணக்கு. அந்த பகுதியிலே மலாய்க்காரர்களும், இந்திய முஸ்லிம்களும் அதிகம் பேர் இருந்தார்கள். அதற்கு முன் அரபு, இந்தோனீசிய வணிகர்கள். எல்லாம் நீளமான வீடுகள். பழனியப்பனின் கடைக்குக் கீழே ஒரு நாசி பாடாங் உணவுக் கடை. புளிக்க வைத்த சிறு இறால்களைக் கொண்டு செய்த பிலாச்சான் சம்பால் சேர்த்த பிரட்டல்கள் அங்கு பிரசித்தம். ஆரம்பத்தில் பிலாச்சன் சம்பால் செய்யும்போது அந்தப் பக்கமாக நடந்தாலே பழனியப்பனுக்குக் குமட்டிக் கொண்டு வரும். இப்போது பழகிவிட்டது மட்டுமல்ல, சமயங்களில் நாவில் எச்சில் ஊறவும் வைத்தது.

ஒரு மணி நேரமாய் துணி உருளைகளை உருட்டிவிட்டு சிவசு பழனியப்பனின் முன் வந்து நின்றார். வெட்டி வைத்த துணி நறுக்குகளுக்கு அடியில் குறிப்புகளை எழுதிக்கொண்டிருந்த பழனியப்பன் முதலில் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. திடீரென்று ஒரு கணம் நிழலாட பழனியப்பன் ஏறெடுத்துப் பார்த்தார்.

“என்ன துணிகளை எல்லாம் எடுத்து
வச்சுட்டீங்களா?”

“இல்லை. இன்னும் நாற்பது உருளை இருக்கு.
முடியலே. தலை சுத்தி கிறுகிறுன்னு வருது.
இஸ்லாமிக் பக்கம் போய் ஒரு டீ குடிச்சுட்டு
வரலாம்னு நினைக்கிறேன்.”

சிவசுவின் சிவந்த முகம் சற்றே
வெளிறியிருந்தது. பழனியப்பன் தலையைக்
கொஞ்சம் குனிந்து எழுபதுகளில் வாங்கிய
செய்கோ சுவர்க்கடிகாரத்தில் மணி பார்த்தார்.

“சாப்பிடற நேரம்தான். இருங்க நானும்
வந்துடறேன்.”

பழனியப்பன் மேசைமீது பரப்பி இருந்த
துணி நறுக்குகளை எல்லாம் லேசாய்
ஒழுங்கு படுத்தினார். டிராவரைத் திறந்து
கத்தரிக்கோலைப் பத்திரப்படுத்தினார். பின்னர்
டிராவரைப் பூட்டினார். பூட்டியிருக்கிறதா
என்று இரண்டு முறை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டு
நாற்காலியை விட்டு எழுந்தார். தோள் வலி
பின்னி எடுத்தது.

பழனியப்பனும் சிவசுவும் இருண்டிருந்த
குறுகலான மாடிப்படிகளிலே வீதிக்கு
இறங்கினார்கள். இறங்கும்போது சிவசு
பழனியப்பனின் முன்னங்கையைக் கெட்டியாக

பிடித்துக் கொண்டார். வீதியைத் தொட்டவுடன்
சட்டென கையை விட்டார். இருட்டிலிருந்து
சூரிய வெளிச்சத்துக்கு வந்ததால் கண்கள் கூசின.

இருவரும் அரபு ஸ்டிரீட் பக்கம் சிலந்தி
வலை போல் பரவியிருந்த பின்சந்துகளின்
வழியாக நார்த் பிரிட்ஜ் சாலையின் திசையில்
நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு ஐம்பது மீட்டர்
இடைவெளி விட்டு சிவசு பேச ஆரம்பித்தார்.

“கொரியாக்காரன் ஏமாத்திட்டான் இல்ல?”

மீண்டும் ஒரு பத்து மீட்டர் மௌனம். சிவசு
பதில் எதிர்பார்க்கவில்லை. பழனியப்பனுக்கு
இது தெரியும். மறுபடியும் சிவசு.

“அந்த காலத்துல ஜப்பான்காரனும்தான்
இருந்தான். சொன்னா சொன்னபடி சரக்கு
அனுப்பிவைப்பான். அந்த சுபிட்சமே போச்சு.”

உண்மைதான். பழனியப்பனின் சுபிட்சம்
எல்லாம் ஜப்பான்காரன் வழியில் வந்ததுதான்.
வியட்னாம் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்த
நேரம். அமெரிக்க இராணுவம் வேண்டாம்
என்று விற்ற போர்த்தளவாடங்களை வாங்கி
விற்று தென்கிழக்காசிய நாடுகள் செல்வம்
சேர்த்துக்கொண்டன. புதுச்செல்வத்தின்
வாசனையை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்ட
ஜப்பான் வியாபாரிகள் மெஷினால்

நெய்யப்பட்ட துணிகளோடும், சகல விதமான மின்சார பொருட்களோடும், விளையாட்டு பொம்மைகளோடும் சிங்கப்பூர், மலேசியா, தாய்லாந்து என்று வந்து வியாபாரம் செய்தார்கள். ஓரளவு ஆங்கிலமும், மலாய் மொழியும் தெரிந்து கொண்ட பழனியப்பனும் சிவசுவம் அவர்களுக்கு ஏற்ற கமிஷன் ஏஜெண்டுகளானார்கள். விற்ற பொருள்களின் லாபத்திலிருந்து மூன்றிலிருந்து ஐந்து சதவிகிதம் கமிஷன் வரும். சில சமயம் எட்டு சதவிகிதம் கூட. எம்.ஜி.ஆர் உலகம் சுற்றும் வாலிபன் திரைப்படத்துக்காக ஜப்பானில் இருந்த நேரம் பழனியப்பன் ஜப்பான் பெரு முதலாளிகளோடு உடைந்த ஆங்கிலத்தில் சிங்கப்பூர் காக்கிட் ஹோட்டலில் வியாபாரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பணம் நிறைய புரண்டது. பழனிப்பன் ஹேமலதாவை மணந்தார். ரிவர் வேலியில் தனி வீடு, ஜப்பான் கார் என்று வாங்கினார்.

ஆனால் இப்போது அந்த ஜப்பானிய முதலாளிகள் யாரும் இல்லை. தொண்ணூறுகளில் ஜப்பானிய பொருளாதாரம் சதி செய்ய, கப்பல் மாறி விமானத்திலேயே சரக்கு அனுப்பும் வகையில் விலைப் பட்டியல் குறைய அவர்கள் காணாமல் போனார்கள். பழனியப்பனின் வியாபாரமும் படுத்துக்கொண்டது.

வீடுகளின் பின்புறத்தில் கதவுகளின் மேல் வெயிலுக்காக சிறு சாய்ந்த கூரைகளைக்

கட்டியிருந்தார்கள். அவற்றின் அடியில் வெயில் திட்டுத் திட்டாக படிந்திருந்தது. பழனியப்பனும் சிவசுவம் மெல்ல அதைக் கடந்தார்கள்.

“இன்னைக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்குப் போகலையோ?”

பழனியப்பன் பதில் சொல்லவில்லை. சிவசுவே மீண்டும் கேட்டார்.

“ராம் வீட்டுக்கு வந்திருக்கானோ?”

பழனியப்பன் முகம் மேலும் இறுகியது. ராம்குமார் அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. தனக்குப் பின் தன் கம்பெனியைக் காப்பாற்றுவான் என்று நம்பியவன் நண்பர்கள் சகவாசத்தால் பட்டப் படிப்பு முடித்து விட்டு ஆசிரியர் வேலைக்குப் போனான். வியாபாரியாய் வாடிக்கையாளர்களிடமும், சரக்கு விற்பவர்களிடமும் நயந்து பேசுவது அவனுக்கு அவமானம். ஆனால் இந்த அவமானத்திலிருந்துதான் அவனுக்கு படிப்பும் பவிஷும் வந்தது என்பதை அவன் உணரவில்லை. மடையன். இந்த வியாபாரத்தில் உழைப்பும் நேரம் காலமும் ஒத்துழைத்தால் எங்கேயோ போய்விடலாம். சம்பளம் வாங்கும் இடத்தில் மாங்கு மாங்கு என்று உழைத்தாலும் என்ன கொடுத்து விடப் போகிறார்கள்.

அதைக்கூட பழனியப்பன் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பார். ஆனால் ராம்குமார் ஒரு சட்டைக்காரியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டதைத் தான் அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அதுவும் எப்படி? காதலித்துவிட்டு வந்து சொல்கிறான். சர்ச்சில் கல்யாணமாம். பெருமாள் கோவிலில் சன்னிதியில் தாலி கட்டுவதாம். பழனியப்பன் கடைசிவரை கல்யாணத்துக்குப் போகவில்லை. ஹேமலதா மட்டும் போய்விட்டு வந்தாள். ராம் கிறிஸ்துவன் ஆகிவிட்டதாகவும் கேள்வி.

அன்வர் அலி கடையிலிருந்து அத்தர் வாசம் பலமாக வந்தது. அதற்கு பக்கத்தில் யூனானி தவக்கானா. பழனியப்பனும் சிவசுவம் இஸ்லாமிக் உணவகத்தினுள் நுழைந்தார்கள்.

சாப்பிட்டு முடியும்வரை இருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. மத்தியான வெயில் திராவக மழையாய் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. பழனியப்பனும் சிவசுவம் கடை பார்த்து மெல்ல நடந்தார்கள்.

அவர்கள் கடையை அடைந்த போது மாடிப்படிகளின் உச்சியில் ஒரு முஸ்லீம் பெரியவர் நிற்குகொண்டிருந்தார். வெளிச்சத்திலிருந்து இருட்டுக்குள் பார்க்கும்போதும் ஒன்றும் சரியாக தெரியவில்லை. இருவரும் மெல்ல படிகளில்

ஏறினார்கள். அவர்கள் ஏறுவதைக் கவனித்த பெரியவரே முதலில் குரல் கொடுத்தார்.

“சாப்பாடு முடிச்சிட்டு வரீகளா?”

பழனியப்பன் சட்டென்று அடையாளம் கண்டுகொண்டார். ஜமால் மாமா. தலையில் பளபளக்கும் துணியில் உருவாகியிருந்த தொப்பி, எழுபது வயதாகியும் சுருக்கமில்லாத முகம், வெள்ளை வெளேரென்று தாடி, கையில் சதா உருட்டிக்கொண்டிருந்த பச்சை நிறத்து ஜபமாலை. ஜமால் மாமா அரபு ஸ்டீட் பெரிய தெருவிலேயே துணி அங்காடி வைத்திருந்தார். அந்த பகுதியில் அவரைத் தெரியாத வியாபாரிகள் வணிகர்கள் யாரும் இல்லை. விக்டோரியா தெருவில் இருந்த கடைய நல்லூர் பள்ளிவாசலில் அவர் முக்கிய உறுப்பினர். வாராவாரம் அங்கே முஸ்லிம் பிள்ளைகளுக்குச் சமயப் பாடமும் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

பழனியப்பனும் சிவசுவம் மூச்சிரைக்க மாடிப்படிகளின் உச்சியை அடைந்தார்கள். சிவசு ஏறத்தாழ அழுக்குத் தரையில் தவழ்ந்தபடி கதவைச் சாவி நுழைத்துத் திறக்க ஆரம்பித்தார். பழனியப்பன் ஜமால் மாமாவின் கைகளை மூச்சு வாங்கியபடியே கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார்.

“இப்பத்தான் வறீங்களா மாமா?”

ஜமால் மாமாவைப் பார்த்ததில் பழனியப்பனின் முகத்தில் சந்தோஷம் மண்டிக் கிடந்தது. மார்க்கெட் ஸ்டிரீட்டை விட்டு பழனியப்பனின் கம்பெனி வெளியேறவேண்டிய நிர்பந்தம் எழுபத்தேழில் வந்தபோது வெறும் வியாபார நண்பரான ஜமால் மாமாதான் முன்னால் வந்து இந்த கடையை நல்ல வாடகைக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார். அவ்வப்போது பணக்கஷ்டம் வந்தபோதும் மனக்கஷ்டம் வந்தபோதும் தோன்றாத துணையாக அவர்தான் இருந்தார். நல்ல மனிதர்.

மூவரும் கடைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

பழனியப்பன் ஜமால் மாமாவைக் கையோடு அழைத்துக் கொண்டுபோய் தன் இருக்கையில் அமர வைத்தார். பழனியப்பனின் இடது பக்கம் சிவசு நின்றுகொண்டார்.

“சொல்லுங்க மாமா.”

“ஒண்ணுமில்ல மாப்ள. ஒரு சின்ன உபகாரம்தான்.”

இந்த மாமா மாப்பிள்ளை உறவு எப்போது துவங்கியது என்று இருவருக்கும் மறந்து போயிருந்தது. ஆனால் அந்த அழைப்பில் உண்மையான பாசம் இருந்தது.

ஜமால் மாமா பெரிய பெண் கல்யாணத்தில் பரிமாற ஆட்கள் குறைய பழனியப்பனே

ரோஸ் சிரப் ஊற்றி வந்தவர்களுக்குப் பரிமாறியிருக்கிறார். பழனியப்பன் அம்மா காலமானபோது ஜமால் மாமா தன் செலவிலேயே மவுண்ட் வெர்னனுக்கு பேருந்துகளை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். வெளியில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அவர்கள் நட்பும் பேச்சும் பகட்டும் படோடோபமாகவும் தெரியும்.

பழனியப்பன் ஜமாலின் கைகளை குலுக்கியபடியே அவரை ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

“சொல்லுங்க மாமா.”

“இல்ல மாப்ள. பண்டிகை வருதில்ல. அதான் இந்த கொரியா ஜார்ஜெட் துணி கொஞ்சம் குறையுது. நாளைக்கு துபாயிலிருந்து பெரிய பார்ட்டி ஒண்ணு வரதால உடனே சரக்கு வேணும். உன் கடைக்கு இன்னைக்குத் தான் புது சரக்கு இறங்கியிருக்கிறதா மருமான் சொன்னான். அதான் உன் அபிப்பிராயம் கேட்டுட்டு போலாம்னு வந்தேன்.”

ஜமால் மாமா உண்மையிலேயே பெரிய மனிதர். அடிப்படையில் இராஜ வம்சம். அரச குலத்தவர்கள் யாருக்கும் இக்கட்டான சூழ்நிலையை ஒரு போதும் ஏற்படுத்த மாட்டார்கள். அதனால்தான் ஜமால் மாமா துணி வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. வெறுமே அபிப்பிராயம் கேட்கிறார்.

பழனியப்பன் உடனே துணிகளின் நிலையைப் பற்றி சொல்ல வாயெடுத்தார். ஆனால் சிவசு முந்திக்கொண்டார். அதே வேளை அவர் பழனியப்பனின் கை மணிக்கட்டைக் கெட்டியாக பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அதுக்கென்ன மாமா. உங்களுக்கில்லாததா... விலைதான் இந்த தரம் கொஞ்சம் அதிகம் ஆச்சு.”

பழனியப்பனுக்குப் பதற்றமாய் இருந்தது. அவர் மறுத்துப் பேச மறுபடியும் வாய் எடுத்தார். ஆனால் துரதிஷ்ட வசமாக ஜமால் மாமா அவர் தயக்கத்தைத் தவறாக புரிந்துகொண்டார்.

“மாப்ள ஏதோ தயங்குறாப்புல தெரியறது. எங்கே ஜமால் மாமா சரியான விலை தரமாட்டேன்னு நினைச்சுட்டாரோ என்னவோ?”

சிவசு பலமாக தலையாட்டினார். அவர் கை பழனியப்பனின் மணிக்கட்டை விடவே இல்லை.

“என்ன மாமா...இப்படி சொல்லீட்டீங்க? பழனியப்பன் என்ன அப்படிப்பட்ட ஆளா? நீங்க அவருக்குச் செய்யாத்தா? அவர் நன்றி மறப்பாரா?”

“ஆனா மாப்ள ஒண்ணும் சொல்லாம மெளனமாயில்ல இருக்காரு.”

“ஹும்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க பழனியப்பன்.”

ஜமால் மாமாவும் சிவசுவும் பழனியப்பனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இருவர் கண்களிலும் தேவை அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அது ஆசையாக மாறி பழனியப்பனின் முதுகுத் தண்டிலும் ஊர்ந்தது.

“ஹூம்.”

ஜமால் மாமா கை கொட்டியபடியே அல்-ஹம்துலில்லாஹ் சொன்னார். பழனியப்பன் வேறு எதுவும் சொல்வதற்கு முன்னால் சிவசு ஜமால் மாமாவைக் கடையின் பின் பகுதிக்கு இழுக்க முயன்றார்.

“வாங்க மாமா துணிகள் இப்பவே காட்டறேன்.”

“வேண்டாம் சிவசு. கடையிலே வேலை இருக்கு. இப்போ பணம் முழுக்க கொடுத்துடறேன். அப்புறம் துணி கொண்டு போக என் மச்சினனை அனுப்புறேன்.”

ஜமால் பாய் பணம் எண்ணிக் கொடுத்து விட்டுப் போன பிறகு கடையை ஒரு அசுர அமைதி சூழ்ந்துகொண்டது. சிவசு துணி பெட்டியின் மீது அமர்ந்தபடியே பணத்தை வாடகைக்கும் இன்ன பிற செலவுகளுக்கும் பட்டுவாடா செய்தார்.

சித்திராஜ் பொன்ராஜ்

பழனியப்பன் துணி நறுக்குகளில் ஸ்டேபிள் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த செயலில் சொல்லவொண்ணா ஒரு சோகம் இருந்தது.

பணத்தை எண்ணி முடித்த சிவசு மிச்சத்தை பழனியப்பனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதை பழனியப்பன் டிராவருக்குள் பூட்டி வைத்தார்.



கடைசிவரை என் அப்பா அந்த பணத்தைச் செலவு பண்ணவே இல்லை. அவர் கார் விபத்தில் அடி பட்டு இறந்த பிறகு அவர் டிராவரில் இருந்து அந்த பணத்தை நான் கண்டு எடுத்தேன். கடந்த பத்து வருடங்களில் அந்த பணம் கொஞ்சம்கூட பெயர்ந்திருக்காது. அதைச் சுற்றி ஒரு மெல்லிய நூலும், நூலின் மேல் ஒரு துண்டு காகிதமும் இருந்தன. அந்த காகிதத்தில் 'ஜமால் மாமாவின் பணம் - செப். 2006' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ♦

சித்திராஜ் பொன்ராஜ் 18 வயதிலிருந்து கதை, கவிதைகள் எழுதி வருகிறார். சிறுகதை ஆக்கத்திலும் ஆற்றலுள்ளவர். இவரின் சிறுகதை, கவிதைத் தொகுப்புகளான "மாறிலிகள்", "காற்றாய் கடந்தாய்" 2015 டிசம்பர் மாதம் வெளிவந்தன. இவற்றில் "மாறிலிகள்" தமிழ்ப் புனைவு பிரிவில் 2016 சிங்கப்பூர் இலக்கியப் பரிசையும் "காற்றாய் கடந்தாய்" பாராட்டுப் பரிசையும் வென்றன. இவரது "மாறிலிகள்" தொகுப்பு 2017-க்கான கரிகாற் சோழன் விருதையும் வென்றுள்ளது. இவரது தமிழ் குறுநாவலான "பெர்னாய்லியின் பேய்கள்" 2016 செப்டெம்பர் மாதம் வெளிவந்தது. "விளம்பர நீலத்தில் ஒரு மரணம்" என்ற நாவலும், "சனிக்கிழமை குதிரைகள்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் 2017-ல் வெளிவந்தன. 2018-ல் இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான "ரேமோன் என்னும் தேவதை" வெளிவந்தது.

இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் சஞ்சிகைகளுக்கும் கதை கவிதைகள் இவர் எழுதி இருக்கிறார். சித்திராஜ் பொன்ராஜ் ஸ்பானிய, ஆங்கில மொழிகளிலும் எழுதுவார். இவர் மொழிபெயர்ப்பிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். தமிழ், ஸ்பானிஷ், பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளிலிருந்து கவிதைகள், சிறுகதைகளை

ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரது “கெயின்சியன் முதலைகள்” என்ற ஆங்கில நூலும், “முதலைகள் இப்போது இந்தப் பக்கம் கடப்பதில்லை” என்ற ஸ்பானிய கவிதைத் தொகுப்பும் செப்டெம்பர் 2019-ல் வெளிவந்தன. கதைசொல்லியின் 1001 இரவுகள் என்ற இலக்கியத் திறனாய்வு நூலை 2019 ஜூலை மாதம் வெளியிட்டார். இவர் தற்போது தமிழில் “காகதீயனம்” என்ற முழு நீள அறிவியல் புனைவு நாவலையும் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வருகிறார்.

PEDATI PERANG DHARMA

OLEH SITHURAJ PONRAJ

DITERJEMAHKAN OLEH SHAFFIQ BIN SELAMAT

“Dia orang hantar kita kain lama, Palaniappa.”

Bunyi bising lalu lintas yang melalui North Bridge Road memecah kesunyian Arab Street. Palaniappan sedang memotong kain berbentuk segi empat sama sebesar seinci persegi daripada segulung kain yang diletakkan di atas meja kayunya yang besar. Para pembekal selalunya menghantar kain yang digulung pada tiub-tiub kadbod yang panjang. Palaniappan perlu memotong cebisan kecil daripada setiap gulung dan mengokotnya pada kepingan kadbod bersaiz A4 yang dicapkan dengan nama dan lambang syarikatnya. Lelaki Thai itu akan datang pada esok hari untuk melihat sampel-sampel tersebut.

Bahu kanannya bisa kerana memotong cebisan kain-kain sampel sepanjang hari. Tetapi dia tidak boleh berhenti. Ini lumrah perniagaan. Para pembeli tiada masa untuk meneliti gulungan kain-kain yang berbeza. Para pembeli tetapnya dapat membezakan jenis kain, mutunya dan harga yang patut dijual hanya dengan melihat cebisan kain-kain yang dikokot pada kepingan-kepingan kadbod tersebut.

Palaniappan perlu menjual kiriman kain ini esok. Jika tidak, dia tidak akan dapat membayar sewa bulan ini.

“Palaniappa, dia orang hantar kita kain lama. Orang Korea tu dah tipu kita. Kau dengar tak apa aku cakap?”

Sivasu sebaya dengan Palaniappan. Dia telah menyertai syarikat Palaniappan semenjak tahun '64, selepas Palaniappan bertengkar dengan bapa saudaranya dan membuka perniagaannya sendiri. Ramkumar lahir sepuluh tahun kemudian. Kedai yang pertama tidak sebesar kedai-kedai sekitarnya. Kedai-kedai besar tersebut milik *Ceti Nattukkottai* yang mewah. Syarikat Palaniappan pada waktu itu sekadar satu penjuru yang disewa di kawasan sebuah syarikat Cina yang lebih besar bernama 'Chu Hwa Enterprises' di Market Street. Apa yang dia miliki hanya sebuah meja tulis kayu yang kecil, sebuah telefon dan sebuah tanda plastik bersegi empat atas mejanya yang tertera 'New Light Enterprises'. Sewanya lima belas dolar. Itu sahaja. Palaniappan ketika itu berusia dua puluh empat tahun.

Palaniappan berkahwin beberapa tahun kemudian. Sivasu terus membujang.

"Tuan yang budiman, kau nak aku buka karton seterusnya? Jawablah."

Palaniappan meletakkan ke bawah guntingnya yang mempunyai pemegang besi yang berat. Dia merenung Sivasu. Memang dia telah mendengar pertanyaan Sivasu pada kali pertama tadi. Palaniappan hanya tidak tahu bagaimana menjawabnya.

Jadi, Palaniappan sengaja berlelah, berdehem beberapa kali sebelum bersuara.

"Hantarkan balik."

"Tak boleh, Palaniappa. Kredit pinjaman dah dilunaskan. Bayaran dah dibuat, dan dah lepas sembilan puluh hari pun. Orang Korea tu tak akan bayar balik apa-apa. Kita sepatutnya buka karton-karton tu lebih awal."

Lalu, kenapa engkau tanya aku tadi, fikir Palaniappan dengan agak gusar. Tetapi raut wajahnya tetap tidak berubah. Dia tahu bahawa menunjukkan kemarahannya tiada gunanya. Sivasu tidak berubah semenjak empat puluh lima tahun lalu. Semasa kanak-kanak, Sivasu telah lari dari rumah di bandar kuil Mayavaram selepas bertengkar dengan ayahnya. Sivasu enggan mengikuti jejak langkah ayahnya sebagai pendeta kuil yang mendapat upah satu atau dua *annas* sahaja kerana menjaga sebuah candi dalam sebuah kuil yang lebih besar. Sivasu telah pergi ke Madras di mana dia telah diusir oleh abang iparnya sebelum menaiki sebuah kapal ke Singapura. Di Singapura, tiada seorang pun ingin mengupahnya untuk melakukan kerja-kerja kuil paling ringan.

Kuil-kuil Hindu di Singapura tidak begitu makmur ketika itu berbanding sekarang. Tiada orang di kuil-kuil ingin berkongsi pendapatan kecil mereka dengan

Sivasu. Jadi Sivasu telah merayau menyeberangi sungai ke Market Street dan telah diambil bekerja sebagai buruh kasar di sebuah gudang milik seorang ceti. Dia tidak diberi gaji. Mereka memberinya makanan di *kittengi* mereka, gabungan antara sebuah dapur dan bilik makan.

Satu-satunya perkara baik yang Sivasubramaniam Iyer lakukan pada waktu itu dalam hidupnya adalah memilih menjadi warga negara Singapura. Waktu itu boleh dikatakan masih mudah melakukannya. Palaniappan, yang telah menangguhkan keputusan tersebut, perlu menunggu sehingga Ramkumar sudah menamatkan Perkhidmatan Negaranya untuk mendapatkan kerakyatan. Sivasu tidak pernah pulang biarpun sekali ke Mayavaram selepas memperoleh kerakyatan Singapura.

“Apa yang patut kita buat kalau tak pulangkan kain tu?”

Palaniappan dapat melihat Sivasu berdiri di bahagian dalam rumah kedainya yang gelap dan sejuk. Sivasu sedang meneliti kain yang cacat itu dengan adanya cahaya matahari yang menembusi sebuah jeriji tingkap.

“Tak teruk sangat, Palaniappa. Susah nak perasan yang kain tu cacat. Warnanya pudar cuma pada bahagian dalam. Kita masih boleh menjualnya.”

“Sesiapa yang membelinya pasti tak puas hati dengan kita.”

“Tak, kita takkan ada apa-apa masalah. Boleh dijual. Tak mungkin pembeli akan perasan.”

“Kau perasan kecacatannya, kan? Pembeli pun akan perasan juga.”

“Jangan susahkan diri, Palaniappa. Kau cuma kelirukan diri sendiri. Tauke akan datang sini untuk ambil duit sewa besok. Apa yang kau nak bilang dia? Kan kau kena beri duit belanja kepada orang rumah kau untuk bulan ni?”

“Baiklah, simpan saja kain tu.”

“Kau nak hantar e-mel kepada orang Korea tu? Nak tengok sama ada dia akan bayar balik sebahagiannya?”

Palaniappan mengeluh panjang. Ada sebuah komputer lama di kedainya yang dibeli lima tahun lalu. Sekarang hampir usang. Ia mempunyai sebuah monitor bersaiz set televisyen lama. Ramkumar membeli komputer tersebut sejurus selepas dia mula bekerja. Palaniappan dan Ramkumar masih berbicara dengan satu sama lain pada ketika itu. Ramkumar telah membuat satu alamat e-mel untuk syarikatnya – ‘newlite@yahoo.com’ – dan telah mengajar ayahnya bagaimana mengirimi e-mel. Tetapi Palaniappan tidak cenderung pada hal-hal

begitu. Dia masih lebih suka pergi ke bank sendiri dan mengemas kini buku akaunnya di kaunter berbanding menggunakan sebuah mesin. Dia tidak perlukan sebarang komputer.

Palaniappan mengalihkan pandangan ke arah komputer lamanya yang sudah tua bangka di atas meja PCnya. Sebingkai gambar seorang pendeta Hindu terletak di atas monitornya. Mungkin komputer itu sudah rosak. Tetapi Palaniappan tidak sampai hati untuk membuang komputer tersebut. Dia tidak akan tergamak melakukannya. Tangannya menggeletar sedikit.

“Tak apa. Ketepikan kain tu.”

Sivasu mula menggulung kain tersebut, satu demi satu, ke bahagian belakang kedai itu. Ia merupakan sebuah rumah kedai yang lama. Ada beberapa deretan rumah kedai dua tingkat seperti itu, bermula dari penjuru Jalan Sultan sehingga ke Masjid Sultan. Rumah kedai itu kecil. Ia mulanya dirancang untuk menempatkan kedai-kedai di tingkat bawah dan penginapan di tingkat atas. Terdapat banyak orang Melayu dan India Muslim dalam kawasan tersebut. Dulu, pedagang Arab dan Indonesia. Tetapi rumah kedai tersebut mempunyai ruang dalaman yang memanjang. Terdapat sebuah gerai nasi padang di tingkat bawah kedai Palaniappan. Sambal belacan berpati udang yang dijual di gerai tersebut diminati ramai. Palaniappan pernah berasa

mual dengan bau sambal belacan yang sedang disediakan ketika pertama kali berpindah ke situ. Namun, dia sudah biasa dengan bau tersebut sekarang. Malah, dia kadangkala mengidam sajian tersebut.

Sivasu datang dan berdiri di hadapan Palaniappan setelah kurang lebih sejam menggulung kain dan meletakkannya di bahagian belakang kedai tersebut. Palaniappan sedang sibuk menulis keterangan di bawah cebisan kain yang telah dikotaknya pada kepingan-kepingan kadbod tadi. Oleh itu, dia tidak perasan kehadiran Sivasu pada mulanya. Dia mendongak secara tiba-tiba apabila terpangang kelibat Sivasu.

“Jadi, kau dah ketepikan kain tu?”

“Belum lagi, masih ada lagi empat puluh gulung. Aku tak dapat teruskan dulu. Aku rasa agak mabuk – sedikit mual. Aku nak pergi restoran Islamic dan minum teh.”

Muka Sivasu kelihatan pucat. Palaniappan menunduk dan melihat masa pada jam dinding Seiko lama yang dibelinya pada tahun 70an.

“Dah masuk waktu makan tengah hari pun. Tunggu. Aku nak ikut..”

Palaniappan mengumpulkan cebisan-cebisan kain yang bersepah atas mejanya dan menyusunnya dengan

kemas. Dia meletakkan guntingnya ke dalam laci depan dan menguncinya. Dia menarik laci itu dua kali untuk memastikan ia terkunci dan kemudian bangun dari kerusinya. Bahunya sangat sakit sekarang.

Palaniappan dan Sivasu turun tangga yang gelap untuk sampai ke lorong di bawah – Sivasu memegang kuat pada siku Palaniappan sewaktu mereka turun. Apabila mereka sampai ke lorong yang terang itu, Sivasu dengan cepat melepaskan tangannya. Cahaya matahari menyilaukan pandangan mereka seketika. Kedua-dua lelaki tersebut memasuki jaringan lorong-lorong kecil yang bercabang dari Arab Street dan berjalan perlahan-lahan ke arah North Bridge Road. Sivasu melangkah sehingga lima puluh meter sebelum bersuara.

“Orang Korea tu menipu kita, kan?”

Suasana sepi sepanjang sepuluh meter mereka berjalan. Sivasu tidak mengharapkan sebarang jawapan. Palaniappan tahu hal ini. Sivasu berbicara lagi.

“Kita pernah ada pembekal Jepun. Mereka akan hantar barangan tepat pada janji. Ah – masa-masa tersebut dah berlalu.”

Memang benar kata Sivasu. Kemewahan Palaniappan adalah hasil daripada urusannya dengan para pembekal Jepun pada masa itu. Itu berlaku semasa sengketa

Vietnam. Asia Tenggara sedang melalui zaman kemakmuran. Durian runtuh diperolehi daripada pembelian dan penjualan semula barangan lebihan yang telah ditinggalkan oleh warga Amerika. Orang Jepun menyusul memburu kekayaan dengan membawa masuk pakaian buatan mesin, peralatan elektrik dan mainan untuk dijual di Singapura, Malaysia dan Thailand. Dengan kebolehan berbahasa Inggeris dan Melayu, Palaniappan dan Sivasu selesa menjadi ejen yang mengambil dalal untuk para penjual Jepun. Mereka mendapat antara tiga hingga lima peratus dalal daripada semua barang yang terjual. Kadangkala, sehingga lapan peratus. Sedang Palaniappan rancak berbincang niaga, dalam bahasa Inggeris pasar, dengan bos-bos besar Jepun di Cockpit Hotel Singapura, bintang besar wayang Tamil MGR pula sibuk di Jepun membuat penggambaran filem pecah panggungnya, *Ulagam Sutrum Valiban*.

Dia kaya pada waktu itu. Palaniappan menikahi Hemalatha. Dia membeli sebuah rumah di River Valley Road, dan sebuah kereta Jepun yang murah.

Sekarang, tiada lagi bos-bos besar Jepun. Ekonomi Jepun telah merudum semenjak tahun 90an. Bos-bos Jepun tersebut telah beransur-ansur menghilang sedang penghantaran barang-barang melalui kiriman udara didapati lebih murah berbanding laut. Perniagaan Palaniappan juga telah menurun pada waktu itu.

Rumah-rumah kedai tersebut hanya ada bumbung kecil atas pintu belakangnya sebagai pelindung daripada matahari. Cahaya matahari menyelinap masuk dalam pelbagai bentuk berbeza di bawah bumbung-bumbung tersebut. Palaniappan dan Sivasu berjalan perlahan-lahan melewati cahaya terang dan bayang gelap yang silih berganti.

“Tak balik untuk makan tengah harikah?”

Palaniappan tidak menjawab. Sivasu bertanya lagi.

“Ram dah balik rumahkah?”

Palaniappan mengerutkan muka. Ramkumar anak lelakinya yang tunggal. Dia telah berharap bahawa Ramkumar akan mengambil alih perniagaannya selepas dia tiada. Sebaliknya anaknya memilih menjadi guru selepas memperolehi ijazah. Dia yakin keputusan anaknya itu dipengaruhi kawan-kawannya. Anaknya ternyata menganggap bercakap manis untuk dapatkan bakal pelanggan sesuatu yang memalukan. Begitu juga dengan tawar-menawar harga kain dengan para pembekal. Tidakkah Ram sedar bahawa perbuatan inilah yang telah membolehkan ayahnya membiayai pengajiannya dan memberinya kesenangan hidup selama ini? Budak lelaki ini tolol. Sesiapa pun sebenarnya boleh berjaya dalam bidang perniagaan ini asalkan bersedia untuk bekerja bertungkus lumus.

Begitu juga jika nasib menyebelahi kita. Kalau kita makan gaji, jangan harap majikan akan membayar kita lebih sesen pun sungguhpun kita bekerja bermatian untuknya.

Bagi Palaniappan, itu semua boleh dia terima. Tetapi Ram menikahi seorang gadis Serani tanpa kebenarannya. Jadi bagaimana? Ram hanya datang memberitahunya setelah dia telah menjadikan gadis itu temanitanya. Dua majlis persandingan telah diadakan. Pertama di sebuah gereja dan kemudian di kuil pula. Palaniappan tidak menghadiri persandingan Ram. Hanya Hemalatha yang pergi. Palaniappan malah mendengar cerita bahawa Ram telah menukar agama.

Mereka berjalan melepasi kedai haruman Anwar Ali, dengan bauan atarnya yang kuat. Seterusnya, sebuah kedai perubatan tradisi *Unani Dawakhana*. Palaniappan dan Sivasu kemudian masuk ke dalam restoran Islamic.

Mereka tidak bercakap sepatah pun semasa makan. Cahaya matahari tengah hari telah membakar lorong-lorong di luar. Selepas makan tengah hari, Palaniappan dan Sivasu berjalan perlahan kembali ke kedai.

Apabila mereka tiba di pejabat, seorang lelaki India Muslim yang berumur sedang menanti di anak tangga teratas menuju ke kedai. Palaniappan dan Sivasu tidak dapat mengecam siapa orang itu, kerana dia sedang

berdiri dalam gelap dan mereka pula dalam cahaya matahari yang sangat terang. Mereka memanjat anak tangga perlahan-lahan. Orang itu memanggil mereka ketika melihat mereka menghampiri.

“Dah makan tengah hari?”

Palaniappan dengan serta-merta kenal siapa orang itu. Pakcik Jamal memakai kopiah yang dibuat daripada bahan berkilat. Wajahnya tidak berkedut dan licin walaupun dia berumur tujuh puluh tahun. Janggutnya seputih salji. Jari-jarinya sentiasa membelek manik-manik tasbihnya yang berwarna hijau terang. Pakcik Jamal memiliki sebuah kedai kain yang sangat besar di Arab Street. Tiada sesiapa rasanya dalam kejiranan tersebut yang tidak mengenali Pakcik Jamal. Dia merupakan seorang anggota terkemuka masjid yang terletak di Victoria Street, dan mengajar kelas agama mingguan kepada kanak-kanak Islam di sana.

Palaniappan dan Sivasu tercungap-cungap apabila mereka tiba di anak tangga teratas. Sivasu terbongkok-bongkok, badannya hampir menyentuh lantai yang berhabuk, sedang dia memutar kunci dalam mangga untuk membuka pintu kedai tersebut. Palaniappan menghela nafas lega. Lalu terus bersalaman dengan Pakcik Jamal.

“Baru sampai, Pakcik?”

Wajah Palaniappan bersinar kegembiraan. Pakcik Jamal bukan sahaja pelanggan lama perniagaannya, malah dia telah membantu Palaniappan mendapatkan ruang kedai ini untuk disewa pada harga yang berpatutan ketika Palaniappan terpaksa meninggalkan kawasannya di Market Street pada tahun ’77. Sepanjang tahun-tahun kemudian, Pakcik Jamal juga telah menyokong Palaniappan mengharungi kesukaran perniagaan dan hal peribadinya. Dia seorang yang baik.

“Beritahu saya, Pakcik.”

“Tak ada apa-apa sangat, *mappillai*. Cuma nak minta tolong sedikit.”

Masing-masing tidak ingat bila mereka mula memanggil satu sama lain Pakcik dan *mappillai*. Tetapi wujud kemesraan sejati antara mereka.

Palaniappan telah menyajikan sirap ros di majlis persandingan anak perempuan sulung Pakcik Jamal ketika terdapat kekurangan pelayan untuk melayani para undangan waktu itu. Pakcik Jamal telah secara peribadi mengaturkan dan membayar sewa bas-bas yang telah menghantar ahli keluarga dan yang lain ke Mount Vernon apabila ibu Palaniappan meninggal dunia. Orang luar sering salah anggap bahawa perbualan antara kedua-dua lelaki ini sekadar wayang dan drama.

Palaniappan menggerakkan sedikit tangan lelaki yang lebih tua daripadanya itu supaya dia tergerak untuk bersuara.

“Apa dia, Pakcik?”

“Tak ada apa-apa sangat, *mappillai*. Kau kan tahu, dah nak musim Raya ni. Kedai aku nampaknya dah kehabisan kain sutera nipis Korea. Ada seorang pembeli besar akan datang dari Dubai besok. Dia yang nak kain tu. Aku betul-betul perlukan kain tu. Menantu lelaki aku kata, dia ada nampak bahan tu tiba ke kedai kau. Aku nak dapatkan nasihat kau tentang hal ni.”

Pakcik Jamal seorang lelaki yang hebat. Dia memiliki adab seorang raja. Orang-orang yang datang dari keluarga baik-baik tidak akan mahu menyusahkan sesiapa. Inilah sebabnya Pakcik Jamal tidak meminta kain tersebut secara langsung. Dia sekadar meminta nasihat.

Palaniappan tergerak memberitahu Pakcik Jamal tentang kain tersebut. Tetapi Sivasu menggenggam pergelangan tangan Palaniappan dan sebaliknya bersuara dahulu.

“Tentu, Pakcik. Mana boleh kami nak katakan tidak kepada Pakcik? Cuma harganya sedikit mahal kali ni.”

Palaniappan berasa gementar tiba-tiba. Dia mula berkata sesuatu. Dia ingin memberitahu Pakcik Jamal hakikat sebenarnya. Tetapi Pakcik Jamal salah tafsir sebab sebenar di sebalik perasaan gemuruh Palaniappan itu.

“Aku nampak *mappillai* teragak-agak. Mungkin dia ingat Pakcik Jamalnya tak kan membayarnya harga yang baik?”

Sivasu menggeleng-geleng kepalanya dengan rancak. Tangannya masih menggenggam pergelangan tangan Palaniappan dengan erat.

“Kenapa cakap macam tu, Pakcik? Takkanlah Palaniappan katakan tidak kepada Pakcik? Dia macam itukah orangnya? Bukankah Pakcik dah sangat berjasa kepadanya? Takkanlah dia nak jadi kacang lupakan kulit?”

“Tapi *mappillai* tak cakap apa-apa...”

“Katakan ya kepada Pakcik, Palaniappa.”

Pakcik Jamal dan Sivasu memerhatikan Palaniappan. Mata mereka bagaikan merayu. Rayuan mereka tidak dapat tidak mesti dipenuhi. Palaniappan berasa wajib menunaikan permintaan Pakcik Jamal.

“Hmm.”

Pakcik Jamal menepuk tangan sedikit dan berterima kasih kepada Tuhan. Sivasu cuba mendorong Pakcik Jamal berjalan ke bahagian belakang kedai sebelum Palaniappan boleh bertukar fikiran.

“Mari, Pakcik. Biar saya tunjukkan kepada Pakcik kain tu sekarang juga.”

“Tak apa Sivasu, aku mesti pergi sekarang. Ada banyak kerja di kedai. Aku nak bayar harga penuh untuk kain tu sekarang. Anak saudara lelaki aku akan datang dengan beberapa orang untuk ambil kain tu nanti.”

Suasana dalam kedai sunyi sepi setelah Pakcik Jamal beredar, sesudah mengira wang bayaran dengan teliti terlebih dahulu. Sivasu sedang duduk di atas sebuah karton, membahagi-bahagikan wang tersebut untuk melunaskan sewa dan lain-lain perbelanjaan. Palaniappan terus mengokot cebisan kain kepada kepingan-kepingan kadbod. Ada kesedihan yang tidak tertanggung dengan apa yang sedang dibuatnya.

Sivasu menghampiri Palaniappan untuk memberinya baki wang tersebut. Palaniappan dengan penuh prihatin menguncinya dalam laci bahagian hadapan.



Ayahku tidak membelanjakan wang tersebut. Aku menemuinya dalam lacinya setelah dia meninggal dunia akibat kemalangan kereta. Wang tersebut tidak beralih dari tempatnya sepanjang sepuluh tahun yang lalu. Terdapat sebenang tali halus yang diikat pada wang tunai itu, dengan satu nota tulisan tangan ayahku. Pada nota tersebut tertulis “Wang Pakcik Jamal” – Sep 2006’. ♦

Nota

- Syair agung India Mahabharata mengisahkan cerita Raja Yudhishthira yang hebat dan tidak pernah berbohong walau sekalipun. Orang pernah memanggilnya Dharma kerana kewarakannya. Malahan, disebabkan kejujurannya, pedati baginda tidak pernah menyentuh bumi – walaupun semasa pergi ke medan perang. Bagaimanapun, semasa pertempuran terakhir dengan Kauravas, Raja Yudhishthira telah dipujuk untuk berbohong supaya pemanah hebat Drona dapat dibunuh. Yudhishthira dengan berat hati bersetuju, dan pedatinya, yang selama ini sentiasa terapung satu inci atas daratan, terhempas ke bumi.
- Bentuk nama yang digunakan dalam sesebuah dialog atau perbualan dalam bahasa Tamil kadangkala mengalami perubahan. Dalam hal ini, meskipun Palaniappan merupakan nama sebenar watak, huruf ‘n’ di hujungnya akan disenyapkan ketika namanya disebut.
- *Mappillai* ialah panggilan mesra, secara literal memberi maksud ‘anak lelaki saudara perempuan’ atau ‘menantu lelaki’.

TENTANG PENULIS

Sithuraj Ponraj mula menulis cereka dan puisi pada usia 18 tahun dan sejak itu karya-karyanya telah diterbitkan dalam beberapa majalah berkala terkemuka di India, Malaysia dan Singapura. Pada 2016, beliau telah memenangi Hadiah Sastera Singapura dalam kategori Cereka Tamil melalui kumpulan cerpen sulungnya, *Maariligal* (Yang Tidak Dapat Diubah), selain Hadiah Penghargaan Sastera Singapura bagi kategori puisi Tamil dengan kumpulan puisi sulungnya, *Kaatrai Kadanthaai* (Kau Berlalu Bagai Bayu).

Beliau juga menulis dua novel Tamil – *Bernoulli Peigal* (Hantu-hantu Bernoulli) pada 2016, dan *Vilambara Neelathil Oru Maranam* (Satu Kematian Selepas Siaran Sebuah Iklan) pada 2017. Kumpulan puisi Tamilnya yang kedua, *Sanikilamai Kuthiraigal* (Kuda-kuda Hari Sabtu), juga diterbitkan pada 2017. Setahun kemudian, beliau menulis kumpulan cerpen Tamilnya yang kedua, *Ramon Enum Thevadai* (Ramon Menjadi Malaikat).

Sithuraj juga menulis dalam bahasa Sepanyol dan Inggeris. Kumpulan puisi Sepanyolnya yang sulung *The Crocodiles No Longer Pass Here* (Buaya-buaya Tidak Lagi Lalu Di Sini), dan kumpulan puisi Inggeris *The Keynesian Crocodiles* (Buaya-buaya Keynes) telah diterbitkan pada 2019. Pada tahun yang sama, beliau menerbitkan sebuah buku kritikan sastera berbahasa

Tamil tentang kisah klasik Arab 1001 Malam, bertajuk *Katbaisollyin 1001 Iravugal*. Kini, beliau sedang berusaha menghasilkan novel Tamilnya yang terbaharu dan kumpulan cerpen ketiganya.

正法的战车

司徒拉·博纳



翻译者：王嘉雯

“他们送来的是旧布，帕拉尼阿巴。”

桥北路的车水马龙划破了阿拉伯街的寂静。此时，帕拉尼阿班将大木桌上的成卷布匹裁剪成一平方英寸的小方块。供应商送来的布匹通常卷绕在又长又硬纸板筒上，帕拉尼阿班要把每一卷布匹裁剪成一片片小方块，再将这些小方块钉在印有供应商公司名称和商标的A4纸板上。次日，泰国人会来看这些裁剪好的样布。

一整天的劳作让他的右肩疼痛不已，但他不能停下来，生意还是得做，毕竟买家怎么会有耐心一卷一卷地挑选布匹呢？经验丰富的买家从纸板上的样布就能分辨布匹的种类、质量和价格。

帕拉尼阿班明天必须把这批布匹卖出去，否则这个月的店铺租金就缴不出来了。

“帕拉尼阿巴，他们送来的是旧布。我们被韩国人骗了。你听到我说的话了吗？”

悉瓦苏和帕拉尼阿班同龄。早在一九六四年帕拉尼阿班和叔叔发生争执并创立自己的公司时，他就加入了这家公司。十年后，拉姆库玛出生了。当时第一间店铺的门面没有周围店铺那么大，店面比较大的是一些印度富商和银行家族集团的店铺，帕拉尼阿班的公司只是从马吉街上一家名为朱华企业的大型华人公司那里租来的一个角落。公司里只有一张小木桌，一台电话和放在桌上写着“新光企业”的长方形塑料招牌。租金十五块。仅此而已。帕拉尼阿班当时年方二十四。

几年后，帕拉尼阿班结婚了。悉瓦苏一直保持单身。

“我的好先生，你要我打开另一个箱子吗？你说话呀。”

帕拉尼阿班放下那把把手沉重的金属剪刀，盯着悉瓦苏看。悉瓦苏第一次问他的时候他就听到了，只是不知道如何回答。

于是，帕拉尼阿班不急不缓地大声清了清喉咙。

“退回去吧。”

“不行啊，帕拉尼阿巴。贷款已经清算了，钱也付了。都已经九十天了。韩国人是不会退款的。我们应该早点开箱的。”

那你干嘛还问我啊，帕拉尼阿班带着一丝怒气想道，但他的脸上仍然没有表情，因为他知道这个时候发火是没有意义的。悉瓦苏四十五年以来一直没有改变，他年轻时跟父亲吵了一架后从庙镇马雅瓦蓝离家出走了，因为他不想继承父亲的衣钵当个神职人员，照顾一间大寺庙的附属庙宇，尽管这样他将得到一两个安那当作酬劳。他去了马德拉斯，却被姐夫赶走了，只好登船前往新加坡。在新加坡，他甚至讨不到最简单的庙宇工作。

当时，新加坡的兴都庙宇并没有现在这么繁荣，寺庙里没有一个人愿意跟悉瓦苏分享原本就已微不足道的收入。因此，悉瓦苏只好渡河到马吉街一带流浪，他曾经在一间雀替尔人的仓库当过临时苦力，还是没有

薪水的。他们只是在货栈的厨房和饭厅之间的过道里给他提供一日三餐。

悉瓦苏巴玛尼安·依曳唯一做对的事就是趁入籍新加坡还相对容易的时候选择了入籍。当时犹豫不决的帕拉尼阿班就得等到拉姆库玛完成了国民服役后才能获得公民身份。悉瓦苏获得新加坡公民身份后，就再也没有回过马雅瓦蓝了。

“如果不把布匹退回去，我们该怎么办呢？”

帕拉尼阿班能隐约看见悉瓦苏站在阴暗而凉爽的店屋内，透着窗花进来的光，检查着那批有瑕疵的布匹。

“其实看起来好像还好，帕拉尼阿巴。看不太出来这些布匹有瑕疵，只是里层褪色了，还是卖得出去的。”

“任何买到的人都会对我们有所不满吧。”

“不，我们不会遇到任何麻烦的，卖得出去的，买家不可能察觉的。”

“你就察觉到了，不是吗？那买家也会察觉到的。”

“别挑事了，帕拉尼阿巴。你是不是糊涂了？头家明天就来收租了，你要怎么跟他解释呢？而且，你还得把这个月的家用给你老婆，不是吗？”

“好吧，那就把布匹留下来吧。”

“你要不要给韩国人发个电邮？看他能不能部分退款？”

帕拉尼阿班深深地叹了一口气，店里有一台五年前买的旧电脑。现在差不多已经过时了。电脑的屏幕跟一台旧电视机一样大。拉姆库玛开始工作后就买了这台电脑，那时帕拉尼阿班和拉姆库玛还有交谈。拉姆库玛替公司注册了一个电邮地址——newlite@yahoo.com——并教会父亲怎么发送邮件，但帕拉尼阿班对这些东西不感兴趣。他还是喜欢亲自去银行，在柜台更新存折信息，而不是通过机器操作。电脑对他来说没什么用。

帕拉尼阿班转过身，看着电脑桌上静置的那台可悲的旧电脑。显示屏上面放着一个用相框框起来的兴都圣人像。也许电脑已经无法操作了吧。但帕拉尼阿班还是不愿意把它丢掉。他永远都做不到。他的手微微颤抖。

“没关系，把布匹放到一旁去吧。”

悉瓦苏开始把布匹一卷一卷地滚到店铺后方。那是一间老店屋。从惹兰苏丹的一角到回教堂那里，有好几排这种两层楼的店屋。店屋的门面很小，但是店内的纵深很长。一开始的设想是一楼当店面，二楼当住处。那一带曾经有很多马来人和印度回教徒。在此之前还有阿拉伯和印度尼西亚的商人。在帕拉尼阿班店铺楼下有个卖巴东饭的摊位，那里卖的叁巴辣椒酱很有名。帕拉尼阿班一开始搬到那一带的时候闻到炒叁巴辣椒酱的味道就反胃。现在已经习惯了这种气味，有时候甚至还会想吃呢。

悉瓦苏花了一个多小时把布匹滚到店铺后方，然后走到帕拉尼阿班面前站着。帕拉尼阿班正忙着在钉在纸板上的样布底下写一些描述，一开始还没有察觉到悉瓦苏就站在面前。随后他注意到悉瓦苏的影子，于是猛然抬起了头。

“你把布匹都放到一旁了吗？”

“还没，还有四十卷。我暂时无法继续了。我有点头晕，感觉想吐。我想我还是到回教餐馆那里喝杯茶吧。”

悉瓦苏看起来脸色苍白。帕拉尼阿班缩了缩脖子，向他那七十年代买入的精工牌老挂钟望去，想搞清楚什么时辰了。

“反正是时候吃午饭了。等一等，我跟一起你去吧。”

帕拉尼阿班把散落在桌上的碎布收拾整齐，把剪刀收到抽屉里并锁上。他用力拉了抽屉两下，确保已经上锁了，才从椅子上站起来。他的肩膀已经开始疼得厉害。

帕拉尼阿班和悉瓦苏从黑暗的楼梯走下楼。下楼的时候悉瓦苏紧扶着帕拉尼阿班的手肘。一走到明亮的街道上，悉瓦苏马上把手松开。阳光太刺眼，他们的眼睛一时间适应不了。稍后，两个男人进入了从阿拉伯街分支出来的小巷，慢慢地往桥北路的方向走去。走了五十公尺，悉瓦苏才开口说话。

“韩国人骗了我们，对吧？”

接下来他们沉默了十公尺。悉瓦苏并没有期待得到答案，帕拉尼阿班是知道的。于是悉瓦苏接着说：

“之前的日本供应商，都是完全按照承诺发送货物的。啊——那个时代已经过去了。”

这是事实，帕拉尼阿班当初就是靠和日本供应商打交道积累财富的。当时正值越战，东南亚一带靠着买卖美国人留下来的货品蓬勃发展。日本人算准了时机，把机织衣物、电器和玩具带进新加坡、马来西亚和泰国市场出售。通晓英语和马来语的帕拉尼阿班和悉瓦苏很自然地成了日本商人的代理商。他们从出售的所有产品中获得百分之三到百分之五，有时甚至高达百分之八的佣金。当年淡米尔巨星MGR在日本拍摄他的热门电影《年轻人巡游世界》的时候，帕拉尼阿班正在机舱酒店用蹩脚的英语跟日本大老板们谈着生意。

那时赚了很多钱，帕拉尼阿班迎娶了喜玛拉塔，在里峇峇利路买了一间房子，还买了一辆廉价的日本轿车。

现在没有日本大老板了。日本的经济自九十年代起开始没落，日本老板在空运开始变得比海运还要便宜的时候慢慢地淡出了。帕拉尼阿班的生意也是从那个时候开始走下坡的。

店屋的后门有几处小遮篷，阳光透过遮篷在地上洒下斑驳不均的形状。帕拉尼阿班和悉瓦苏就这样慢慢地在光与暗之间穿梭着。

“不回家吃午饭了吧？”

帕拉尼阿班还是没有回答。一直都是悉瓦苏在说话。

“拉姆回家了吧？”

帕拉尼阿班板起了脸，拉姆库玛是他的独生子，他曾希望拉姆可以接管自己的生意，但他大学毕业后就去教书了，这无疑受到了朋友的影响。这男孩觉得用甜言蜜语劝诱有意买家，或与供应商讨价还价都是很丢脸的事。他似乎没有意识到，他从小到大的学费和奢侈品正是靠父亲的这些甜言蜜语和讨价还价换来的。这男孩简直就是个傻瓜。在这一行，只要肯努力，又碰巧有点运气，一定能到达事业顶峰。打工的话，即使全力以赴老板也不会多给你一分钱。

但这些帕拉尼阿班都能忍受，可是拉姆没有经过他的同意就迎娶了一名欧亚女子是什么意思？拉姆和这个女子稳定交往之后才来告诉他，他们后来在教堂和寺庙各举行了一次婚礼。帕拉尼阿班并没有出席拉姆的婚礼，喜玛拉塔是一个人去的。帕拉尼阿班甚至还听说，拉姆已经改变信仰了。

他们路过安华·阿里的香水店，店里散发出浓浓的印度精油的香气。再往前走是一间传统的尤那尼达瓦卡那，即药房。帕拉尼阿班和悉瓦苏随后走进了回教餐馆。

吃饭的时候，他们完全一句话也没说。正午的阳光炙烤着外面的街道。午饭后，帕拉尼阿班和悉瓦苏慢慢地走回店里。

抵达办公室的时候，一位年老的印度回教徒正站在通往店铺的楼梯顶部等着。对方站在暗处，而帕拉尼阿班和悉瓦苏站在刺眼的阳光中，这让他们无法辨认他是谁，他们看不清楚。两人慢慢地走上楼梯。那男人看见他们走来，便打了声招呼。

“吃完午饭了？”

帕拉尼阿班一听就知道是谁了。佳玛舅舅戴着一顶材质闪亮的帽子。对于一名七旬老翁来说，他的脸部线条出奇地流畅，胡子是雪白色的，手里不停地在指间把玩着鲜绿色的念珠。佳玛舅舅在阿拉伯街上有家很大的服饰店。他是维多利亚街上这座回教堂的杰出成员，街坊邻里几乎没有人不认识他。他每周都给附近的穆斯林儿童教授宗教课程。

帕拉尼阿班和悉瓦苏走到楼梯顶部的时候已经气喘吁吁。悉瓦苏弯腰用钥匙打开门锁，身体都快碰到铺满灰尘的地面了。帕拉尼阿班一边喘着气，一边迅速地将佳玛舅舅的手握在自己的手里。

“您是刚到的吗，舅舅？”

帕拉尼阿班的脸上闪耀着喜悦。佳玛舅舅是老客户了。一九七七年帕拉尼阿班被迫撤离马吉街的时候，佳玛舅舅帮他找到了这间租金合理的店面。这些年来，帕拉尼阿班遇到生意或者生活上的困难时，佳玛舅舅也一直给予他支持。他是个好人。

“告诉我，舅舅。”

“没什么，玛毕莱，只是一桩小事。”

他们已经忘了从什么时候开始称呼对方为舅舅和玛毕莱，但他们的情谊是真切的。

帕拉尼阿班曾在佳玛舅舅长女的婚礼上帮过忙，当时服务生短缺，帕拉尼阿班请缨为客人送上玫瑰糖浆。帕拉尼阿班的母亲过世，佳玛舅舅亲自安排载送亲朋好友上翡珑山并支付了交通费用。外人总是误会他们两人之间的对话，认为他们只是在说客套话。

帕拉尼阿班拍一拍老先生的手，鼓励他接着说。

“什么事，舅舅？”

“没什么，玛毕莱。你知道的，快过节了。我店里卖的韩国乔其纱布快没货了。明天有个大客户会从迪拜过来跟我买这种布。我急需一批货。我的女婿说他看见你的店里进了这种布。我想听听你的意见。”

佳玛舅舅是个有着王者风范的大人物，来自有地位家庭的人是不会让别人为难的。所以佳玛舅舅并没有直接向帕拉尼阿班索取布料，而只是寻求他的建议。

帕拉尼阿班想要对佳玛舅舅实话实说，但悉瓦苏握住了他的手腕，抢先开口说：

“当然了，舅舅。我们怎么能拒绝您呢？只是价钱，这次稍微贵了一点。”

帕拉尼阿班忽然感到紧张，他想说点什么，他想把实情告诉佳玛舅舅，但佳玛舅舅误解了帕拉尼阿班紧张的原因。

“看来我的玛毕莱犹豫了。是在担心他的佳玛舅舅会压价吗？”

悉瓦苏拼命地摇头，手里还紧紧地握着帕拉尼阿班的手腕。

“您怎么会这么说呢，舅舅？帕拉尼阿班会对您说不吗？他是这样的人吗？您为他做的还不够多吗？他会这么忘恩负义吗？”

“但是我的玛毕莱什么也没说……”

“帕拉尼阿巴，快答应舅舅啊。”

佳玛舅舅和悉瓦苏都看着帕拉尼阿班。他们的眼神中充满需求。需求化成了渴望，慢慢地自上而下扫过帕拉尼阿班的脊椎。

“嗯……”

佳玛舅舅拍了拍手，说了些感谢上苍的话。悉瓦苏想趁帕拉尼阿班改变主意之前，赶紧把佳玛舅舅带到店铺后方。

“来吧，舅舅。我带您去看看那些布料。”

“不了，悉瓦苏，我必须走了。店里有很多事要忙，我先把布匹的费用结清。待会我的侄儿会带人过来取货。”

佳玛舅舅仔细地算好了钱。他离开以后，店里陷入了沉默。悉瓦苏坐在纸箱上，把钱按照租金和其他费用做好分配。帕拉尼阿班继续往纸板上钉样布。他的心里憋得难受。

悉瓦苏走了过来，把剩下的钱交给帕拉尼阿班。帕拉尼阿班小心翼翼地把钱锁在抽屉里。



父亲始终没有用过那笔钱。这笔钱是他车祸死后，我在他的抽屉里找到的。在过去的十年中一直都在抽屉里，没有人动过。那笔用细绳子捆着的现金还附有一张有着父亲笔迹的小纸条，上面写着“佳玛舅舅的钱——2006年9月”。◆

注释

- 据印度史诗《摩诃婆罗多》记载，伟大的坚战王从不曾说谎。因其为人正直，人们也称他为正法。《摩诃婆罗多》中提到，因为坚战王为人实诚，他的战车从不沾地，即便在战场上也是如此。然而，在与俱卢族最后的战役中，坚战王受到怂恿，勉强同意撒了个谎，导致神射手德罗纳遭到杀害。而他一直以来漂浮在地面一寸之上的战车也因此坠落于地。
- 在淡米尔对话或会话中，有时会更改名称的念法。在这里，尽管主角的真实姓名是帕拉尼阿班，但在会话中，人们省略了“班”字的韵尾，改称他为帕拉尼阿巴。
- 玛毕莱是一种昵称，意指“姐妹的儿子”或“女婿”。

关于作者

司徒拉·博纳 (Sithuraj Ponraj) 十八岁开始创作小说和诗歌，其作品多见于印度、马来西亚和新加坡的主要期刊。2016年，他凭借个人首部短篇小说集《恒量》(*Maariligal*) 荣获新加坡文学奖淡米尔文组小说奖，并凭其首部诗集《你像一阵风飘去》(*Katirai Kadambaai*) 获得淡米尔文组优异诗歌奖。

司徒拉·博纳还著有两部淡米尔文长篇小说——2016年出版的《伯努利的幽灵》(*Bernoulli Peigal*) 以及2017年出版的《在一段广告时间内的死亡》(*Vilambara Neelathil Oru Maranam*)。他同时还在2017年出版了第二部诗集《星期六的马匹》(*Sanikilamai Kuthiraigal*)。2018年，他推出了自己的第二部短篇小说集《拉蒙成了天使》(*Ramon Enum Thevadai*)。

司徒拉·博纳 也用西班牙语和英语写作。他的首部西班牙语诗集《鳄鱼不再经过这里》(*The Crocodiles No Longer Pass Here*) 和英语诗集《凯恩斯鳄鱼》(*The Keynesian Crocodiles*) 已在2019年出版。另外，2019年7月，他用淡米尔语出版了文学批评著作(*Kathaisolliyin 1001 Iravugal*)，阐述了其对《一千零一夜》的评论。目前，他正在创作下一部淡米尔文长篇小说和第三部短篇小说集。

ACKNOWLEDGEMENTS

Project team

Joey Chin
Project manager

Renu Siva and Nirmala Narayanasamy
Tamil language

Nur Fitri Muhammad Syafran
Malay language

Agnes Ang
Chinese language

Pearly Ma and Reshma Jethanand
English language

